

ventar. Som Gældsudvalget er sammensat, er det imidlertid nærliggende at antage, at denne Værdi vil blive ansat for lavt, idet Flertallet af Udvalgets Medlemmer vil føle sig opfordrede til ikke at fastsætte en for Skyldneren for streng Værdigrænse. Spørgsmaalet om, hvorvidt Handelsværdien er rigtigt ansat, kan ganske vist i Medfør af § 15, sidste Stykke, og § 24 indbringes for Landsudvalget; men da Landsudvalget formentlig ikke vil kunne overkomme at foretage Besigtigelse af Debitorernes Ejendomme, vil dette Udvalg næppe være i Stand til at øve nogen effektiv Kritik af de af Gældsudvalget foretagne Ansættelser. — Vi bemærker i denne Forbindelse, at naar Ejendomsskylden med Tillæg af Værdien for Besætning og Inventar efter de Erfaringer, Handelsstanden har gjort med Hensyn til den hittidige Akkord- og Moratorielovgivning, i Regelen ligger væsentligt under Landbrugsejendommens Handelsværdi, er dette et Forhold, som ikke har nogen Støtte i Lovgivningen om Beskatning af fast Ejendom, idet Vurderingsmyndighederne i Henhold til denne Lovgivning skal fastsætte Ejendomsskylden i Overensstemmelse med Værdien i Handel og Vandel. Det er at befrygte, at ogsaa Gældsudvalget, uanset det i Loven fastslaaede Vurderingsprincip, af Hensyn til Skyldneren i mange Tilfælde vil sætte vedkommende Landbrugs-ejendoms Værdi for lavt.

Ifølge § 22, 3die Stykke 2det Punktum, kan nu vel enhver af Kreditorerne, hvis han mener, at Udvalgets Værdiansættelse er for lav, angivne en Pris, til hvilken han selv eller en af ham fremskaffet Køber er villig til at overtage Ejendommen. Af flere Grunde vil imidlertid denne Bestemmelse ikke komme til at yde Kreditorerne tilstrækkelig Garanti for en rigtig Værdiansættelse.

For det første er det klart, at kun en Kreditor, der har et ret stort Tilgodehavende, kan være tjent med selv at overtage vedkommende Ejendom. Det kommer herved ogsaa i Betragtning, at han i følge § 23, første Stykke, ud over Overtagelsessummen skal tilsvare den tidligere Ejer et Beløb af 400 Kr. med Tillæg af $\frac{1}{2}$ pCt. af Overtagelsessummen. For en Landejendom med en Overtagelsessum af 50 000 Kr. vil dette Beløb t. Eks. andrage 650 Kr., hvortil kommer Omkostningerne ved Overtagelsen.

Dernæst besværliggøres Adgangen for en Kreditor til saaledes at overtage Debtors Ejendom i høj Grad ved Bestemmelsen om, at den, der overtager Ejendommen, i Mangel af anden Overenskomst er forpligtet til skadeløst at udløse de foranstaaende og sideordnede Kreditorer, medens han paa den anden Side er afskaaret fra at udnytte Ejendommen som Kreditbasis ved Bestemmelsen om, at der i 5 Aar fra Overtagelsen ikke paa Ejendommen kan lyses noget Skyldsdocument med Pant over Ejendomsskyldværdien.

Endelig maa en Kreditor, der har under Overvejelse at fremsætte et Bud paa Ejendommen, tage i Betragtning, at han, hvis Budet antages, fraskriver sig enhver Adgang til at faa Dækning hos Skyldneren for den Del af hans Tilgodehavende, der ikke dækkes af Overtagelsesværdien. Dette beror paa Bestemmelsen i Lovens § 33, hvorefter kun den Skyldner, som har opnaaet Moratorium, er forpligtet til at indfri sine Forpligtelser, hvis han ved Arv, Gave eller paa anden Maade kommer i Besiddelse af Midler, jfr. derimod § 14, 2det Stykke, i Professor Vinding Kruses Forslag til Lov om Ordning af Landbrugets Gældsforhold, hvorefter Kreditorerne, ogsaa hvis de overtager Ejendommen, er berettigede til i 10 Aar at kræve deres Gæld betalt, saafremt Skyldneren i dette Tidsrum kommer til Midler.

ad § 23. Ifølge denne Paragrafs 3die Stykke fritages Skyldneren, naar hans Ejendom er overtaget af en Kreditor, Kautionist eller Køber, for *ethvert* personligt Ansvar for den Gæld, der ligger ud over Overtagelsessummen og ikke kan dækkes af andre Aktiver. Denne Regel maa Provinshandelskammeret finde urimelig. Hensigten med Lovens Bestemmelser er formentlig at sætte Skyldneren i Stand til at beholde sin Ejendom, men naar dette Øjemed ikke kan opnaas, idet Gældsordningen fører til, at Kreditorerne overtager Ejendommen, maaske fordi Skyldneren i Medfør af § 22, 3die Stykke, angiver en saa lav Værdi, at Kreditorerne til Varetagelse af deres Interesser nødes til at overtage Ejendommen, er der i hvert Fald ikke nogen Anledning til helt at betage Kreditorerne deres lovligt erhvervede Rettigheder, saaledes at de end ikke kan rejse noget Krav i Henhold til § 33, jfr. ovenfor.